

Αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1986 το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, στην υπόθεση Ομάδα παραγωγών δαμβακιού Αδριανού-Γκιζίνου και Σία Θήβα/ΕΓΑ κατά Ελληνικού Δημοσίου που εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών

(Υπόθεση 8/87)

(87/C 44/06)

Με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1986, η οποία περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τη 15η Ιανουαρίου 1987, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών ζητεί, στο πλαίσιο της υπόθεσης που εκκρεμεί ενώπιόν του: Ομάδα παραγωγών δαμβακιού Αδριανού-Γκιζίνου και Σία Θήβα/ΕΓΑ κατά Ελληνικού Δημοσίου εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

- α) Αν σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 4 και 5 του κανονισμού αυτού (389/82/ΕΟΚ) είναι υποχρεωτική για κάθε κράτος μέλος η χορήγηση ενισχύσεως σε αναγνωρισμένη ομάδα παραγωγών προκειμένου για επενδύσεις που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο των σκοπών που τέθηκαν με τις διατάξεις αυτές, εφόσον οι επενδύσεις εγκρίθηκαν και εντάχθηκαν στο ετήσιο πρόγραμμα οικονομικής ενισχύσεως του κράτους μέλους και
- β) αν το κράτος μέλος, παρά την έγκριση και ένταξη της επενδύσεως στο οικείο πρόγραμμα οικονομικής ενισχύσεως και την πραγματοποίηση της επενδύσεως από κάποια αναγνωρισμένη ομάδα παραγωγών, μπορεί με βάση τις ίδιες διατάξεις σε συνδυασμό με το σκοπό για τον οποίο εκδόθηκε ο παραπάνω κανονισμός, ύστερα από επιλογή και σε βάρος μιας ομάδας που δεν είναι παράλληλα οργανωμένη σε συνεταιριστική βάση, να χορηγήσει τέτοια ενίσχυση σε άλλη ομάδα που παράλληλα είναι οργανωμένη σε συνεταιριστική βάση.

Προσφυγή της Erica Heyl, σύζυγου Zeyen, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Ιανουαρίου 1987

(Υπόθεση 12/87)

(87/C 44/07)

Η Erica Heyl, σύζυγος Zeyen, κάτοικος La Tronche (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από το Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την Yvette Hamilius, δικηγόρο στο Cour d'appel, Boulevard Royal 11, άσκησε στις 21 Ιανουαρίου 1987 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

2. κατά συνέπεια,

- να ακυρώσει την από 25 Μαρτίου 1986 απόφαση του γενικού διευθυντή του Κοινού Κέντρου Ερευνών της Ispra περί εκπτώσεως της προσφεύγουσας από την 1η Απριλίου 1986,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως που υπέβαλε στις 18 Ιουνίου 1986 η προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 90 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως·

3. να υποχρεώσει την καθής,

- να επανεντάξει την προσφεύγουσα στην υπηρεσία, σύμφωνα με το άρθρο 40 παράγραφος 4 στοιχείο δ), του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, μόλις υπάρξει κενή θέση, σε θέση της κατηγορίας ή του κλάδου της που αντιστοιχεί στο βαθμό της, με αρχαιότητα σε βαθμό και σε κλιμάκιο και ως προς το συνταξιοδοτικό σύστημα από 5 Ιανουαρίου 1979,
- να καταβάλει στην προσφεύγουσα τα ποσά που αντιστοιχούν στις αποδοχές που θα ελάμβανε από τις 5 Ιανουαρίου 1979 μέχρι την ημερομηνία της πραγματικής επαναφοράς της στην υπηρεσία, αφού αφαιρεθούν τα καθαρά εισοδήματα που απέκτησε για την ίδια περίοδο από επαγγελματική απασχόληση, και με προσαύξηση των ποσών αυτών κατά τους τόκους προς 8 % ετησίως από την ημέρα που τα ποσά αυτά έπρεπε να της είχαν καταβληθεί αν η προσφεύγουσα είχε επανενταχθεί στην υπηρεσία σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως·

4. ειλικρινώς, και πριν από την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας, να διατάξει την καθής να θέσει στη διάθεση της προσφεύγουσας την πλήρη σειρά των δημοσιεύσεων στις οποίες περιλαμβάνονται οι ανακοινώσεις κενών θέσεων από τις 5 Ιανουαρίου 1979, ώστε η προσφεύγουσα να είναι σε θέση να αποδείξει ότι δεν της προτάθηκαν πολλές κενές θέσεις που πληρούσαν τους όρους του άρθρου 40 παράγραφος 4 στοιχείο δ) του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως·

5. να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα κατ' εφαρμογή του άρθρου 69 παράγραφος 2 ή κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 3 σημείο 2 του κανονισμού διαδικασίας, καθώς και στα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα, ιδίως δε τα έξοδα για το διορισμό αντικλήτου, μετακινήσεως, διαμονής και για την αμοιβή δικηγόρου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 73 στοιχείο 6) του ίδιου κανονισμού.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

1. Παράβαση του άρθρου 49 δεύτερη παράγραφος του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως:

Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ουδέποτε έδωσε τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα να διατυπώσει την άποψή της.

2. Παράβαση του άρθρου 40 παράγραφος 4 στοιχείο δ) του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως:

Πρώτον, η διοίκηση δεν πρότεινε στην προσφεύγουσα την επανένταξή της στην υπηρεσία μόλις υπήρξε κενή θέση. Δεύτερον, και όσον αφορά τις θέσεις που είχαν

προταθεί από τη διοίκηση, δεν είναι δυνατό να εξακολουθεί να θεωρείται ισχυρή η πρώτη πρόταση — καθόσον η προσφεύγουσα είχε την πρόθεση μετά την επανένταξή της στην υπηρεσία στην Ispra να ζητήσει την μετάθεσή της στο Λουξεμβούργο —, και η δεύτερη δεν αντιστοιχούσε ούτε στο δαθμό ούτε στις ικανότητες της προσφεύγουσας — η οποία, εν πάση περιπτώσει, δεν αρνήθηκε τη θέση αυτή.

3. Παράβαση της αρχής της καλής πίστεως:

Η προσφεύγουσα στηρίζει εν προκειμένω τις αιτιάσεις της στην ανακόλουθη συμπεριφορά της διοίκησης.

4. Παράβαση του καθήκοντος αρωγής:

Από τη στιγμή που η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε τη δούλησή της να επανενταχθεί στο Λουξεμβούργο, η διοίκηση έπρεπε να εξακριβώσει αν υπήρχε κενή θέση στο Λουξεμβούργο πριν προτείνει νέα θέση στην Ispra. Με τη συμπεριφορά της η διοίκηση προφανώς παρέδωξε το καθήκον αρωγής· η παράβαση αυτή στοιχειοθετείται επίσης από το ότι η διοίκηση ερμήνευε τις κανονικές αιτήσεις για παροχή πληροφοριών που υπέβαλλε η προσφεύγουσα ως άρνηση αποδοχής θέσεως.

Προσφυγή της Thyssen Stahl Aktiengesellschaft, Duisburg, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 1987

(Υπόθεση 13/87)

(87/C 44/08)

Η Thyssen Stahl Aktiengesellschaft, Postfach 11 05 61, D-4100 Duisburg, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Deringer, Tessin, Herrmann & Sedemund, Heumarkt 14, D-5000 Köln 1, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Jacques Loesch, 8, Rue Zithe, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 22 Ιανουαρίου 1987 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να κηρύξει άκυρη την ατομική απόφαση της καθής 12073 της 4ης Δεκεμβρίου 1986 που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 16 Δεκεμβρίου 1986·
2. να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα:

Με την προσβαλλόμενη απόφαση απέρριψε η Επιτροπή αίτηση, με την οποία η προσφεύγουσα επεδίωκε δάσει του άρθρου 15 παράγραφος 3 της αποφάσεως αριθ. 3485/85/EKAX⁽¹⁾ τη μεταφορά των ποσοτήτων αναφοράς των εγκαταστάσεων της παραγωγής επιψευδαργυρωμένων προϊόντων εν θερμό στο Bruckhausen, που τις έκλεισε, στις κατηγορίες προϊόντων Ia και I6.

Το άρθρο 1 της αποφάσεως αριθ. 3524/86/EKAX⁽²⁾ το οποίο αποκλείει την εφαρμογή του άρθρου 15 παράγραφος 3

της αποφάσεως αριθ. 3485/85/EKAX στα προϊόντα της κατηγορίας Iγ ως προς όλες τις εγκαταστάσεις που κλείνουν και στο οποίο στηρίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομο, επειδή συνιστά παραβίαση της απαγορεύσεως της αναδρομικότητας και της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθόσον θίγει καταστάσεις που έχουν δημιουργηθεί στο παρελθόν και ανατρέπει την ήδη «κερδιθείσα» με το κλείσιμο των εγκαταστάσεων αντιστάθμιση.

Επιπλέον, η εφαρμογή του άρθρου 1 της αποφάσεως αριθ. 3524/86/EKAX στην προσφεύγουσα συνιστά παραβίαση της απαγορεύσεως των διακρίσεων, επειδή η Επιτροπή μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως αριθ. 3524/86/EKAX, ενέκρινε προς όφελος της επιχειρήσεως Usinor μετατροπή των ποσοτήτων αναφοράς από την κατηγορία προϊόντων Iγ σε άλλα προϊόντα που υπάγονται σε ποσοτώσεις· το χρονικό σημείο και μόνο της υποβολής της αιτήσεως δεν μπορεί να δικαιολογεί διαφορετική αντιμετώπιση των αιτήσεων επειδή είναι άσχετο εν προκειμένω ενόψει του στόχου και του σκοπού της ρυθμίσεως.

Προσφυγή του Eugene L. Rijnoudt κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 1987

(Υπόθεση 17/87)

(87/C 44/09)

Ο Eugène L. Rijnoudt, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από το δικηγόρο Βρυξελλών Georges Vandersanden, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Jeannot Biver, 8 Rue Zithe, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Ιανουαρίου 1987 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή,
- να ακυρώσει, κατά συνέπεια, το έγγραφο του προέδρου της κεντρικής επιτροπής προσωπικού, της 20ής Φεβρουαρίου 1986, που περιέχει την απόφαση για τον καθορισμό των τακτικών και αναπληρωματικών μελών στην Επιτροπή Ίσης Εκπροσώπησης και εν ανάγκη την απόφαση της Επιτροπής της 15ης Οκτωβρίου 1986 με την οποία απορρίφθηκε σχετική ένσταση,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

1. Παραβίαση της αρχής του κατ' αναλογία καθορισμού και πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση:

Η US και η SFIE, οι οποίες συνεργάζονται στο πλαίσιο της κεντρικής επιτροπής προσωπικού, έλαβαν απόφαση με την οποία παραβιάζεται η αρχή του κατ' αναλογία καθορισμού και η οποία διαρύνεται, για το λόγο αυτό, με πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση καθόσον αποκλείει το δικαίωμα εκπροσώπησης της FFPE στην Επιτροπή Ίσης Εκπροσώπησης δάσει των ψήφων που έλαβε.

(¹) ΕΕ αριθ. L 340 του 1985, σ. 5.

(²) ΕΕ αριθ. L 325 του 1986, σ. 35.